ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Молодий комунар

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання IX
№ 147 (1003)

ЧЕТВЕР

12 ГРУДНЯ 1968 р.

Ціна 2 коп.

ОУНБ ІМ. Д. ЧИЖЕВСЬКОГО

В ОБКОМІ ЛКСМУ

ЛЕНІНСЬКА ВАХТА МОЛОДИХ ХЛІБОРОБІВ

Двічі Герой Соціалістичної Праці О. В. Гіталов звернувся через газету «Молодий комунар» з листом до молодих механізаторів області, в якому закликав молоду зміну вирушити в похід за високу культуру землеробства, вирощувати високі і сталі врожаї, боротися за економію й бережливість, оволодівати сучасною технікою й передовим досвідом.

Обговоривши лист знатного земляка, молодіжний колектив тракторної бригади № 3 колгоспу «Дружба» Новоукраїнського району взяв підвищені соціалістичні зобов'язання на честь 100-річчя від дня народження В. І. Леніна і звернувся до всіх комсомольсько-молодіжних тракторних бригад області із закликом боротися за дальше піднесення культури землеробства.

Бюро обкому ЛКСМУ схвалило патріотичний почин колективу тракторної бригади № 3 колгоспу «Дружба» Новоукраїнського району, ініціатора змагання за гідну зустріч 100-річчя від дня народження В. І. Леніна.

Райкоми та міськкоми ЛКСМУ, комітети первинних комсомольських організацій зобов'язано обговорити відкритий лист двічі Героя Соціалістичної Праці О. В. Гіталова до молодих механізаторів області та звернення колективу комсомольсько-молодіжної тракторної бригади № 3 колгоспу «Дружба» Новоукраїнського району серед молодих механізаторів, визначити рубежі, за які боротимуться молоді хлібороби на честь ювілею В. І. Леніна.

СЕСІЯ ВЕРХОВНОЇ РАДИ СРСР

10 грудня в Москві у Великому Кремлівському Палаці відкрилася сесія Верховної Ради СРСР.

На роздільних засіданнях Ради Союзу і Ради Національностей було затверджено порядок денний сесії:

1. Про Державний план розвитку народного господарства СРСР на 1969 рік;
2. Про Державний бюджет СРСР на 1969 рік і про виконання Державного бюджету СРСР за 1967 рік;
3. Про проект Основ земельного законодавства СРСР і союзних республік;
4. Про затвердження Указів Президії Верховної Ради СРСР,
5. Про утворення Постійних комісій у справах молоді Ради Союзу і Ради Національностей Верховної Ради СРСР.

Палати утворили Постійні комісії в справах молоді.

В другій половині дня почалось об'єднане засідання обох палат Верховної Ради. Тепло зустріли присутні керівників Комуністичної партії і Радянського уряду. Депутати заслухали доповіді — заступника Голови Ради Міністрів, Голови Держплану СРСР **М. К. Байбакова** про Державний план розвитку народного господарства СРСР на 1969 рік і міністра фінансів СРСР **В. Ф. Гарбузова** про Державний бюджет СРСР на 1969 рік і про виконання бюджету за 1967 рік.

В обох доповідях підкреслюється, що минулий рік був роком нових великих успіхів у розвитку нашої економіки, науки і культури, а також підвищення добробуту радянських людей. Про це красномовно свідчать наведені цифри. Порівняно з попереднім роком у 1968 році національний доход країни зросте приблизно на 7,2 процента, а обсяг промислового виробництва — на 8,3 процента. Це зростання перевищує показники, що були намічені народногосподарським планом.

Незважаючи на несприятливі погодні умови в ряді районів, зібрано порівняно з 1967 роком на 18 мільйонів тонн більше зерна; на 100 тисяч тонн збільшиться виробництво м'яса і майже на 2 мільйони тонн — виробництво молока.

Зросли реальні доходи населення. Середня зарплата робітників і службовців підвищиться за рік на 7,6 процента, а оплата праці колгоспників — на 6,5 процента. За рік буде збудовано 106 мільйонів квадратних метрів нових житлових будинків, майже 11 мільйонів чоловік за рік поліпшать свої житлові умови.

Успішно здійснюється економічна реформа. Більшість підприємств, які працюють по-новому, добились підвищення темпів зростання виробництва і прибутку. Тепер за новою системою господарювання працює вже 26 тисяч підприємств, на які припадає майже три чверті всього обсягу промислового виробництва.

В перші три роки п'ятирічки темпи зростання нашої економіки були вищі, ніж це намічалось Директивами XXIII з'їзду партії.

Ці успіхи зумовили і «планів наших громаддя» на четвертий рік п'ятирічки. Ось лише кілька цифрових показників з плану.

— Національний доход має зрости на 6,5 процента, а обсяг промислового ви-

(Закінчення на 2-й стор.).

ПРО ВОЖДЯ — ВСІМА МОВАМИ

ШАХТАРСЬК, Донецької області. Початок незвичайному ленінському музеєві покладено тут у школі № 18. Учні вирішили зібрати книги про Леніна, видані різними мовами світу. З цією метою вони написали листи піонерам усіх союзних республік, ровесникам із зарубіжних країн. І ось уже перші експонати поставлено на стелажі та у вітрини шкільного музею.

Діти з НДР прислали в гірницьке місто випущену берлінським видавництвом дитячої літератури книгу для школярів «Ленін і діти». Свою допомогу в створенні інтернаціональної ленінської бібліотеки всіма мовами подали також піонери Польщі і Болгарії. Надійшли посилки і з братніх республік. Юні ленінці Казахстану подарували школярам Шахтарська біографію В. І. Леніна, видану казахською мовою. А від піонерів Туркменистану одержано цілу бібліотечку, де зібрано ленінські праці, спогади про великого вождя, вірші й оповідання туркменських літераторів про Леніна.

(РАТАУ).

ЯРМАРОК ВЕСЕЛОК

Перламутровим вогнем виграють різнокольорові кулі, барвистими ланцюгами звисають з прилавків святкові гірлянди. Різнобарвні прапорці, бенгальські вогні, хлопавки...

Вже кілька днів у Кіровоградському ЦУМі провадиться традиційний ялинковий ярмарок. Іграшки, прикраси на зелену красуню користуються великим попитом, особливо серед юних мешканців нашого міста.

Господарює на цьому «ярмарку» бригада Любові Янєнської. Бригада молодіжна. Це комсомолки Віта Зєня, Валя Житня та інші. Дівчата в середньому щодня продають іграшок на 300 карбованців.

Н. КАРКУДИЛЕНКО,
комсорг бригади.

«СВІЖЕ ПОВІТРЯ» АВРАМІВЦІВ

Кілька днів тому мешканці артілі імені Петровського мали змогу побачити нову роботу своїх аматорів. Самодіяльні артисти села поставили п'єсу нашого земляка Івана Микитенка «Свіже повітря».

Прем'єра мала успіх. Поставив п'єсу художній керівник драматичного гуртка Олександр Питко.

А. ОЛІЗАРЕНКО.
с. Аврамівка,
Кіровоградський район.

НОВОМИРГОРОД, ГАЙВОРОН, ГОЛОВАНІВСЬК...

Майже в усіх районних центрах нашої Кіровоградщини побувала цього року естрадно-циркова бригада міського Будинку культури. Молодіжний колектив нараховує вісімнадцять чоловік. Це молоді робітники, студенти, службовці.

Щирими оплесками нагороджували слухачі виступи комсомолок Олени Берегової та Любові Іванової. Незмінним успіхом користувався самодіяльний читець, лауреат республіканського і всесоюзного конкурсів Петро Чорноморченко.

Цього року бригада поставила 250 концертів.

Л. ФРОЛОВА.
м. Кіровоград.

СТОРІНКИ ВЕЛИКОГО ЖИТТЯ

Кіноклуб «Сторінки великого життя Ілліча» почав працювати на Житомирському авторемонтному заводі. Заняття присвячуються вивченню біографії вождя революції, окремих його праць.

Кіноклуби і лекторії «Твоє ім'я безсмертне», «Риси великої людини», «Пам'ятаємо ленінські заповіти» відкрито також на Першоградневому електрофарфоровому заводі, в колгоспі «Пам'ять Леніна» Житомирського району, Коростенському фарфоровому заводі імені Дзержинського, в навчальних закладах області. Під час занять демонструються художні і документальні фільми про революцію, Володимира Ілліча Леніна, про славну історію Комуністичної партії Радянського Союзу.

РЕПОРТАЖ З ЦЕНТРАЛЬНОЇ МАЙСТЕРНІ ДОБРОВЕЛИЧКІВСЬКОГО РАЙВІДДІЛЕННЯ «СІЛЬГОСПТЕХНІКИ»

„ДОЗВОЛЬТЕ ДОПОВІСТИ...“

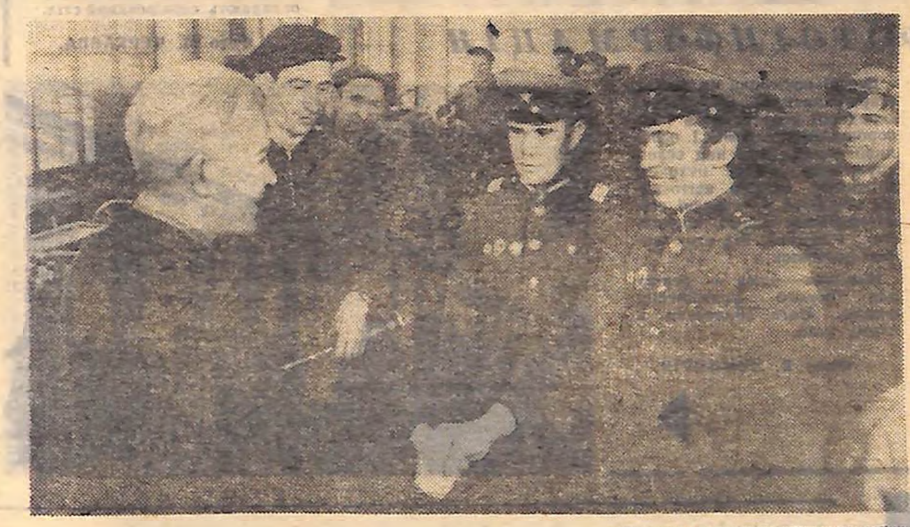

ПОРІГ майстерні переступили два юнаки у військовій формі, чітким кроком пройшли в глиб приміщення і зупинилися за кілька кроків перед завідуючим майстернею Миколою Тимофійовичем Черемушкіним.

— Дозвольте доповісти? Демобілізовані воїни Гуманенко і Лапінський з'явилися за місцем своєї роботи! (Фото вгорі).

І ось уже Микола Тимофійович тисне хлопцям руки.

Всі робітники пізнали їх, колишніх товаришів по роботі, яких звідси проводжали в армію. Бач, якими повернулися — змужнілими, підтягнутими, бравими.

Воїни ходили по майстерні, все їм було цікавим. А коли прощалися, сказали:

— Побули ми в ролі екскурсантів — і досить. Зараховуйте на роботу.

Знову стали до своїх робочих місць Віталій Гуманенко і Юрій Лапінський. Працюють за спеціальностями, яких набули до армії: перший — слюсарем по ремонту гідравлічної апаратури тракторів і автомобілів, другий — токарем.

Комсомольського полку прибуло. Тепер у майстерні працює тридцять дев'ять членів ВЛКСМ. Більшість із них прийшли сюди після закінчення середньої школи, оволоділи майстерністю ремонтника, а зараз вже працюють самостійно.

Йде напружена робота в цеху по ремонту автомобільних двигунів. Тут господарює комсомольсько - молодіжна бригада. Чутливі руки у молодих спеціалістів Петра Котрікова, Володимира Овчинникова і Миколи Хоружого. На серці автомобіля вони «оперують» з хірургічною точністю. Тільки за два місяці четвертого кварталу колгоспи одержали тридцять сім відремонтованих двигунів. Це в той час, коли за весь квартал мали одержати двадцять п'ять.

Людмилі Ткачук сподобалась професія слюсаря по ремонту тракторних сидінь (фото внизу праворуч). Багато років на цій роботі працював Іван Іванович Мироненко. Він і передав дівчині свій досвід.

На кранбалці — задній міст трактора «Т-74». Зараз його прийме слюсар Георгій Блощенко і приступить до ремонту. Через десять годин міст буде відремонтовано. А раніше затрачали чотирнадцять. Де ж поділися чотири години? Запитайте у Георгія, куди він їх подів. Раніше ремонт проводили на дощаних стелажах, вручну. Георгій Блощенко реконструював заводську установку для ремонту задніх мостів тракторів «ДТ-54», і нині на ній ремонтують мости для «Т-74».

Якщо вже говорити про раціоналізаторів, то тут першість за інженером Іваном Слободенком, старшим інженером по ремонту тракторів. (Фото внизу ліворуч). Якось трапилося, що затримувався ремонт «МТЗ-50». Треба було замінити висувний кулак передньої осі. На складі запчастин його не виявилося. Тоді молодий інженер запропонував спосіб реставрації кулака. Спеціальні випробовування показали, що реставрована деталь відмінної якості.

Іван Слободенко зробив розрахунки і креслення редуктора для головного цеху по ремонту кареток тракторів «ДТ-54» і «Т-74». Він також вніс раціпропозицію, як реставрувати кронштейн відводки для трактора «МТЗ-5». Лише ці три пропозиції дали економію близько трьохсот карбованців.

Закінчується робочий день. Та й після роботи кожного молодого ремонтника чекають нові справи. Секретар комсомольської організації майстерні Клава Шумейко йде до бібліотеки. Сядуть за підручники Олександр Пилипенко і Ліда Анода, Люба Міщенко переглядатиме матеріали чергового рейду «Комсомольського прожектора», Іван Слободенко готуватиметься до заняття в сітці комсомольської політосвіти. Він — пропагандист. Тоня Балицька, Анатолій Ковальчук та Ліда Гордієва поспішають до районного Будинку культури — сьогодні вони разом з іншими самодіяльними артистами їдуть в сусідній колгосп з концертом.

О. ГОНЧАРЕНКО.
Фото автора.

СЕСІЯ ВЕРХОВНОЇ РАДИ СРСР

(Закінчення. Початок на 1-й стор.).

робництва — на 7,3 (при цьому випуск предметів споживання збільшиться на 7,5 процента).

— На 5,9 процента має підвищитись продуктивність праці в промисловості і на 6,5 процента — в будівництві.

У 1969 році намічено виробити 687 мільярдів кіловат-годин електроенергії, видобути 326,5 мільйона тонн нафти, 185,8 мільярда кубометрів газу, 595,3 мільйона тонн вугілля, виплавити 112,6 мільйона тонн сталі.

Дальшого розвитку наберуть машинобудування, хімія, легка і харчова промисловість.

У плані знайшли яскраве відображення рішення жовтневого (1963) Пленуму ЦК КПРС — намічено заходи для значного піднесення сільського господарства. Досить сказати, що у 1969 році колгоспи і радгоспи одержать 38,5 мільйона тонн мінеральних добрив, 306 тисяч тракторів, 155 тисяч вантажних автомобілів та багато іншої техніки.

Величезні завдання треба буде розв'язати в галузі капітального будівництва, дальшого розвитку науки і культури, охорони здоров'я, підвищення добробуту радянської людини.

Відповідно до народногосподарського плану розроблено і проект Державного бюджету на четвертий рік п'ятирічки. Його доходи визначено у 134 мільярди карбованців (на 3,8 мільярда більше, ніж у цьому році) і видатки — у 133,8 мільярда карбованців. Більш як дев'ять десятих усіх доходів бюджету надійдуть від соціалістичного господарства.

Основна частина бюджетних видатків — 58,3 мільярда карбованців — направляється на розвиток народного господарства. Це — на 100 мільйонів карбованців менше, ніж у цьому році. Але тут треба пояснити таке. В нових умовах господарювання рік у рік збільшується частка власних коштів підприємств, які направляються на розвиток економіки. Тому в четвертому році п'ятирічки за рахунок коштів бюджету і власних ресурсів підприємств фактично затрати на розвиток народного господарства становитимуть 116,5 мільярда карбованців — на 11 процентів більше, ніж у цьому році.

На соціально-культурні заходи намічено витратити 51 мільярд карбованців — на 2,3 мільярда більше ніж у 1968 році. Значне зростання цих асигнувань знову демонструє безустанне піклування партії про підвищення добробуту народу.

Радянська держава з першого дня свого народження неухильно проводить у відносинах між народами політику миру. Але на нашій планеті є чимало ворогів миру — імперіалістичних паліїв війни. Враховуючи складну міжнародну обстановку, партія і Радянський уряд вживають заходів для зміцнення обороноздатності нашої Вітчизни. Видатки на оборону країни в новому бюджеті визначено у 17,7 мільярда карбованців, на один мільярд більше, ніж у цьому році.

Видатки на управління в бюджеті залишено на рівні минулого року, в сумі 1,6 мільярда карбованців.

11 грудня сесія Верховної Ради СРСР продовжувала свою роботу.

У Кіровограді відбувся перший обласний зліт молодих кулінарів. Білими крилами війнули халати, і під умілими руками розцвіли троянди з крему, закуски, тощо.

Армія майстрів кухні чималенька. Адже одне Кіровоградське професійно-технічне училище готує щороку більш як 200 спеціалістів смачного цеху.

На зльоті виступив директор училища М. В. Мірошникова. Своїм досвідом з молодими кулінарами поділились кухарі Завгородня, Руденко, Коваленко та інші.

На фото: учасники зльоту оглядають сервірований стіл.

Фото М. ЧЕРКЛЄВА.

ФОТОІНФОРМАЦІЯ

Веселі посмішки на вустах старшокласниць Вікнянської середньої школи, що в Гайворонському районі. І особливо зараз, коли над селом кружелять перші пухнасті сніжинки, білими квіточками осідають на сонячні вікна гамірних класів, коридорів... І тануть. Від отих теплих посмішок...

Нинішня зима — перша для нового приміщення школи. Його збудовано в цьому році.

Фото В. ЗЕМНОРІЯ.

ШКОЛА ЛЕНІНА

● ДОСВІД, ПРОБЛЕМИ, ІНІЦІАТИВА

„Без конспектів? Уроку не буде“

АЛЛА Володимирівна Бригіда — інженер по науковій організації праці. Кожному процесу чи явищу вона любить і вміє віднайти наукове обгрунтування. Працювало на їх швейній фабриці в одному цеху дві бригади, виготовляли однакову продукцію — шерстяні брюки. В одній бригаді затрати часу на одиницю продукції складали 2,86 години, а в другій — більше трьох годин. Задумалась Алла Володимирівна, як і всі інші члени фабричної ради НОП, над причинами, проаналізували. І не тільки позбулися контрасту, а й знизили затрати часу на виробництво одиниці продукції до 2,68 години. Це після того, як замість двох бригад створили багатофасонний секційний потік. Продуктивність праці відразу підвищилась на 11 процентів, умовна річна економія склала 30 тисяч карбованців.

У пошукуАлла Бригіда не лише як інженер, а й як пропагандист. Звичайно, політичну зрілість не визначиш процентами, як і не прохронометруєш час кожного слухача, що його він затрачає на підготовку до занять. Але науковий підхід до проведення занять у системі комсомольської політосвіти, в індивідуальній роботі з кожним слухачем має бути, тим більше у такій важливій формі масової роботи, як ленінські уроки. І Алла Володимирівна шукає.

Слід сказати, що пропагандистом вона лише перший рік. Коли комітет комсомолу запропонував це доручення, то виходив з того, що Бригіда закінчила вечірній університет марксизму-ленінізму, має неабиякі знання і кругозір. Не думала й сама Алла, що спочатку буде так важко. Вона ж на фабриці виросла від швеї до інженера, більшість своїх слухачів пам'ятає не тільки в обличчя, а й знає їх смаки й уподобання. До того ж, ленінські уроки на фабриці стали доброю традицією, їх проводили вже не раз. А ось у цьому році молоді швейники, вирішивши постійно працювати над вивченням Ленінської спадщини, проголосували за гурток «Ленінські уроки».

За кілька днів до початку навчального року на семінарі Аллі Володимирівні настійно рекомендували вже на першому занятті провести ленінський урок. «Без підготовки?» — здивувалась, почала заперечувати. І на першому занятті урок вона й не пробувала проводити. Не було його і на другому занятті. Для точності наводжу розповідь самої Бригіди про це:

«Як же проводити відразу ленінський урок, коли дівчата — у гуртку їх 40 із середньою освітою — до нього не готувалися? На першому занятті познайомила з програмою, дала завдання, над якою літературою необхідно попрацювати. Потім розповіла про те, в якій обстановці проходив третій з'їзд комсомолу, познайомила із спогадами Катерини Логінової про В. І. Леніна. Це дуже цікаві спогади...

На друге заняття слухачі прийшли... без конспектів. Урок знову не відбувся. Прочитала лекцію з історії олександрійської комсомолії.

На третє заняття майже всі мали конспекти промови В. І. Леніна «Завдання спілок молоді». От тоді й почали перший урок «Заповітам Леніна вірні». Кажу, що почали, бо закінчували його на наступному занятті. Виступили Юля Муленко, Валя Салій, Валя Сабодан, Зіна Пшенична та інші дівчата».

І відразу перед молодим пропагандистом виникло ряд запитань. Якщо ленінські уроки проводили, то чому слухачі не звикли конспектувати твори Леніна, адже без попереднього вивчення спадщини Ілліча неможливо говорити про справжній ленінський урок? Чи доречно проводити ленінський урок через кожних два тижні?

Разом з Аллою Володимирівною та Валентиною Степанівною Черних, яка теж веде на фабриці ленінські уроки, я й спробував розібратися в поставлених питаннях.

Виявилося, що хоч ленінські уроки для швейників не новина, але в їх підготовці не дотримувались основного правила — домогтися якомога детальнішого вивчення праць В. І. Леніна. Якщо Алла Бригіда допомагає слухачам на занятті сформулювати свої думки, а Валентина Степанівна допомагає ще й скласти конспекти, то раніше турбувалися просто про виступи на уроці. Було, що досвідченіші товариші і писали ті виступи. Звичайно, ніхто не проти того, щоб допомогти і виступ підготувати, але без нівелювання думок і вже після того, коли слухач ознайомився з потрібною ленінською працею.

І Черних, і Бригіда за те, щоб кожному уроку передували два чи й три підготовчих заняття, на яких можна прослухати потрібну лекцію, одержати методичну пораду. Та й відразу ставлять питання: «А як же ми вкладемося в програму?»

Думається (досвід комсомольців Горьковської області про це теж свідчить), що недоречно всі п'ятнадцять уроків, що пропонуються програмою «Ленінських уроків», проводити за один рік, краще, як це роблять і горьковці, за два. При цьому можна домогтися як повнішого вивчення спадщини Леніна, так і ширшого осмислення питань і явищ сучасності через призму ленінських думок.

В. ЦВЯХ,
спецкор «Молодого комунара».

м. Олександрія,
швейна фабрика.

ПЛЕНУМ ЦК ВВАЖАЄ НАЙВАЖЛИВІШИМ ПОЛІТИЧНИМ ЗАГАЛЬНОПАРТІЙНИМ І ЗАГАЛЬНОДЕРЖАВНИМ ЗАВДАННЯМ ПРИСКОРЕННЯ ТЕМПІВ РОЗВИТКУ СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА З ТИМ, ЩОБ У ЯКНАЙКОРОТШІ СТРОКИ НАБАГАТО ПЕРЕВЕРШИТИ СУЧАСНИЙ РІВЕНЬ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКОГО ВИРОБНИЦТВА В КРАЇНІ.

(З Постанови Пленуму ЦК КПРС, прийнятої 31 жовтня 1968 року).

ЗА РЯДКОМ ПОСТАНОВИ

ЗБРОЯ ХЛІБОРОБА

Жовтневий Пленум ЦК КПРС накреслив великі завдання по дальшому, більш прискореному розвитку сільського господарства. Ці ж питання розглянув і листопадовий Пленум ЦК КП України. Відбувся пленум Кіровоградського обкому КП України, який визначив завдання партійної організації області з цього питання. Зараз проходять збори в первинних партійних організаціях, на яких комуністи обговорюють рішення Пленумів.

За кожним рядком Постанови Пленуму ЦК КПРС постає турбота про радянську людину. Рішення Пленуму знайшли широке схвалення всього народу. У вирішенні завдань, які накреслила партія, значна роль відводиться молоді.

«Молодий комунар» відкриває рубрику «За рядком Постанови» і запрошує спеціалістів сільського господарства, голів колгоспів і директорів радгоспів, працівників «Сільгосптехніки», науковців, керівників підприємств по переробці сільськогосподарської продукції, комсомольських працівників і молодих хліборобів взяти участь у розмові про те, як в нашій області будуть перетворюватися в життя рішення Пленумів.

Сьогодні на запитання нашого кореспондента відповідає заступник начальника обласного управління сільського господарства Михайло Дмитрович ЛИСЕНКО.

ЗАПИТАННЯ. Жовтневий Пленум ЦК КПРС накреслив великі плани по дальшому розвитку сільського господарства. Як в області вирішуватимуться ці питання?

ВІДПОВІДЬ. Завдання, які поставив жовтневий Пленум ЦК КПРС, дійсно грандіозні. Зараз головне — підвищення культури землеробства. Це цілий комплекс заходів, в основі яких лежить господарювання по-науковому. Тут і досконала структура посівних площ з правильним чергуванням культур, правильна система обробітку грунту, зразково поставлене насінництво, внесення мінеральних і органічних добрив, боротьба з вітровою і водною ерозією, оволодіння сучасною наукою і передовим досвідом. Господарства й надалі будуть оснащуватися новою технікою. Отже, першочергового значення набуває навчання механізаторських кадрів, оволодіння агротехнічною думкою. Тут хочеться зробити закид сільським профтехучилищам, які випускають механізаторів широкого профілю, як написано в посвідченні, але мало навчають молодих людей законам землі, майже зовсім не дають агротехнічних знань.

Зараз кожна робота в сільському господарстві має перевірятись кінцевим результатом — центнерами, урожаєм.

В нашій області розташування сільськогосподарських культур відбувається з урахуванням чотирьох кліматично-грунтових зон. З цього і мають виходити на місцях при плануванні посівних площ.

ЗАПИТАННЯ. У доповіді П. Ю. Шелеста на листопадовому Пленумі ЦК КП України наша область згадувалася в числі тих, де за останні три роки мало зріс валовий збір зерна. Чим це пояснити?

ВІДПОВІДЬ. Якщо в господарствах області з кожним роком зростає виробництво молока, м'яса, соняшнику, цукрових буряків, то валовий збір зерна залишається три останні роки майже на місці. Ріст незначний і складає всього вісім процентів. Це пояснюється тим, що ще не скрізь в господарствах і районах підходять з науковою міркою до землі. Лише при умові, що на озброєння буде взято весь комплекс, про який я говорив вище, вирішиться питання зростання валового збору зерна. Над цим зараз працюють спеціалісти сільськогосподарських управлінь, працівники Кіровоградської дослідної станції.

ЗАПИТАННЯ. Дальший ріст виробництва сільськогосподарських продуктів, безумовно, позначиться на добробуті трудівників села. Які в перспективі плани щодо піднесення культури села?

ВІДПОВІДЬ. Зміцнення економіки колгоспів дає їм змогу виділяти значні кошти на культурно-побутові потреби. Можна назвати десятки сіл, які будуть реконструйовані. Водопровід, газ, шляхи з твердим покриттям — це вже не новина для багатьох сіл області. Зараз сільські трудівники виступили за почином колгоспників артілі імені Дзержинського Знам'янського району в похід за культуру села

ЗАПИТАННЯ (традиційне). Яку роль в цих величних планах мають відіграти комсомольці, молодь?

ВІДПОВІДЬ. Через вашу газету молоді механізатори колгоспу «Дружба» Новоукраїнського району звернулися до всіх комсомольсько-молодіжних тракторних бригад із закликом взяти в свої руки долю врожаю, боротися за високу культуру землеробства. Я вважаю, що це справа честі кожної молодої людини, кожного молодого хлібороба.

„Зі зборів відпустити..."

ЙШЛИ ЗВІТНО-ВИБОРНІ. Виступаючі змінювали одна одного на трибуні. Наташа чекала: зараз їй нададуть слово. Майже не хвилювалась — про своїх комсомольців є що розповісти.

Відчула на собі погляди. Підняла голову. Здивовано дивилася на товаришів. Той шепоче щось, склавши трубочкою долоні, той рукою показує на двері... Зустрілася очима з майстром: виразним жестом той зобразив погон у себе на плечі. «Невже? — майнуло тривожно. — Не може бути!.. Лише ж півроку минуло...» А десь там, на самому денці, щеміло: «Хоч би це була правда...»

Як крізь сон чує своє прізвище. Ноги неслухняно виносять на трибуну. Добре, що текст виступу написаний — вмить усе вилетіло з голови. Схвильовано тремтить голос. Тільки скінчила, як із залу:

— Є пропозиція відпустити Бурлакову зі зборів!

Дружно підняли руки присутні, а вона вже бігла до виходу, забувши навіть подякувати.

Наташа прийшла на взуттєву фабрику за направленням школи. Начальник зміни Борис Петрович Журавльов, глянувши на її тендітні руки, корону важких чорних кіс, ще по-дитячому припухлі губи, з сумнівом подумав: «Таку красуню хіба що в кіно знімати». З-під високого чола на майстра в очікуванні дивились великі карі очі.

«Чого він мовчить?» — читав в очах дівчини. Повів її в другий цех.

— Будеш учитись на шпальтувальницю. Робота нескладна, на цьому процесі всі виконують норму, добре заробляють.

Дівчина дивилась на розмірені рухи робітниць і мовчки з ним погоджувалась.

Та не так легко давались оті прості рухи. До кінця зміни часто й пальці боліли, і ноги втомлювалися.

Відтоді минуло два роки. А тепер щомісяця на Дошці показників напроти прізвища Бурлакової стоїть переконлива цифра — 110 чи 115 процентів. Працює вже не на одному, а на двох верстатах одночасно.

Якось їй запропонували перейти на завод радіовиробів: «Будеш більше заробляти, робота чиста, в білому халаті ходитимеш». «Заманливо», — подумалось дівчині. Та коли уявила, що не буде бачити щодня людей, до яких так звикла, свого цеху, де вперше зустрілася з ним, відпала вся принада білого халата.

Чи не тоді народилося рішення назавжди за'язати свою долю з фабрикою. І ось цього року Наташа склала вступні екзамени до Дніпропетровського політехнікуму на факультет технології виробів зі шкіри.

Розступалися подруги і друзі, пропускаючи схвильовану дівчину до дверей. А вона бігла, відшукуючи його очима. Георгій, стримано посміхаючись, ішов уже назустріч.

Зустрілися, наче не було тих півроку розлуки.

Вийшли з фабрики, опинилися на вулиці Карла Маркса. Говорили, перебиваючи одне одного, — хотілось все розповісти зразу, а так багато ж треба сказати. На мить змовкали, щоб за хвилину почати знову.

Другого дня вони удвох пішли в цех: він — побачитися з товаришами, знайомими, адже звідси його проводжали в армію, вона — просто разом з ним.

Наташа ловила на собі заздрісні погляди дівчат, краєчком вуха вхоплювала: «Щаслива»...

Та не забула й інше. Перші дні дружби з Георгієм. Тоді жінки скептично говорили: «Він тобі не пара, куди йому до такої красуні?» І сердилась, і плакала. Та щирість і сердечність хлопця відкидали всі вагання і сумніви, вабили все сильніше. Може, тому їх дружба витримала і перші нелади, і першу розлуку.

* * *

З Наташею Бурлаковою я зустрілася перед обідньою перервою. Вона давала останні поради двом ученицям. Завтра — на сесію. Перша студентська сесія в її житті.

— Не поспішайте. Старайтесь не робити зайвих рухів, — звертається дівчина до Ольги Рябенко.

— Їдь, Наталю, спокійно. Удвох якось постараємося не відстати від тебе, — жартує друга учениця.

— Комсорга в завком! — долетіло з відчинених дверей.

Наташа витирає похапцем руки і швидко біжить через цех. Від майстра узнаю, що її ось уже втретє незмінно обирають комсоргом цеху...

Олена БАСЕНКО.

Сторінка для дівчат

ПОВЗ ХАТУ йдучи, співають дівчата. Ольга рвучко кинулася до вікна і гмить відсахнулась.

— Йди, йди. Вдовине горе не вічне. Нехай дерева від вітру гнуться, а ти ж людина.

Знайомий голос, а чий — не здогадається.

— Хто ти? Я не знаю тебе і слухати не буду. Я присягалася йому. Я залишуся з ним!

— Я молодша за твоє вдівство на три роки. То я присягалась йому. Не впізнаєш? Я твоя молодість! Послухай свій голос: «Край дороги гне тополю до самого долу...» Згадай, як Волосожар пив з твоїх вуст пісню. Тепер впізнаєш?!

— Так. Але серце другому не віддаси.

— Знаю, ти вмієш мною дорожити.

— Не знущайся. Свою молодість і вірність жінки

НОВЕЛА

Чекаю тебе, Волосожаре

світу споконвічно бережуть для земного щастя.

— А ти свого цураєшся.

— Ні, я бережу твою гордість і клятву, молодість. З ними в серці пішов на війну мій Волосожар.

— Пішов, як вітер могутній по діброві, і подолав ворога. Сам хороброю смертю загинув за молодість землі. За твою, щоб ти не гнулася, як тополя при дорозі, щастя мала.

— Я щаслива, бо він зі мною!

— Ні, жінко, немає його поруч. Він у твоєму серці, а серце — не камінь. Скажу тобі, як рідній сестрі, не тужи ночами. Не шматуй Волосожарову душу. Він шукає тебе он серед тих дівчат, що співають. Ти вважаєш, що то зрада, коли вийдеш у коло друзів? Оце вона! Тож вийди у танок, заспівай, і кохання твоє ще помітнішим буде, туга відляже...

Зазирнув у вікно окрайцем місяць, освітив Ольжине обличчя, і вдова по-новому глянула на оточуючий радісний світ, і за довгі роки, може, вперше, вийшла до гурту дівчат.

— Ой, гляньте, подруженьки, яка гарна та ясна наша Ольга!

А вечір мирний зраділо обійняв стан удови. Журби не стало. І, піднявши нездолане горем обличчя, Ольга зустрілася поглядом з коханим.

Волосожар, розсуваючи зорі, осявши любов'ю всесвіт, летів назустріч жіночій вірності.

Григорій КРЯЧКО.

ПОЛІТРУК ІВАНОВА

БУВ СЕРПЕНЬ 1941 року. Важкий серпень. Червона Армія відходила на схід. Палали села і хутори. Густий, рудий дим стелився по землі, підіймався вгору, закриваючи небо і сонце. Глухими польовими шляхами йшли змучені довгим маршем бійці однієї з піхотних частин, наближаючись до Кіровограда. Відхід прикривала батарея, в якій залишилось три червоноармійці, молодший сержант Гаврилов і молодший політрук Євдокія Іванова.

Увечері почав сіятися дощ. Змоклі артилеристи, витративши майже всі боєприпаси, сторожко вдивлялися в темноту, очікуючи машину, яку обіцяв прислати командир частини. Іванова знищила всі документи і лише першу сторінку партійного квитка сховала під одягом.

Коли вже машиною наздоганяли своїх, то праворуч і ліворуч почулися кулеметні черги. Раптом машина здригнулась і зупинилася — на дорозі в багнюці лежала людина. Іванова вискочила з кузова, підбігла до бійця, шарпнула за шинелю. Почувся стогін. Євдокія глянула на обличчя і скрикнула — це був її чоловік, капітан артилерії Михайло Іванов, важко поранений у груди й руку.

Далі вже машина не пішла, бо німці оточили батарейців. Сили були нерівними. Прикладами і багнетами фашисти вбили капітана, схопили Іванову.

Через деякий час її привезли в село, штовхнули в освітлену кімнату. Прямо перед нею за столом сидів пикатий генерал. Зліва від нього стовпилися офіцери. Всі мовчали. Євдокія поглянула на генерала і, помітивши над його головою на стіні скляну табличку «Заступник голови сільради», посміхнулась.

— Струнко! — російською мовою крикнув один з офіцерів, підбіг і вдарив жінку по обличчю.

Вона стояла перед ним у повній військовій формі. На рукаві горіла червона зірка молодшого політрука, а на грудях — медаль «За відвагу».

— Баба — комісар? — гнівно прохрипів офіцер.

— Так, — відповіла.

— Де партійний квиток?

— Немає!

— Де ваші частини?

Вона мовчала, немов не помічаючи фашистів. Івановій згадалися батько, пітерський робітник, який загинув у бою під Петроградом в 1917 році і похований в ряду борців за честь і свободу на Марсовому полі, брати, які виросли на Виборзькій стороні і загинули в диму війни за рідну Вітчизну.

Фашисти зв'язали Івановій руки, ноги. Її довго били шомполами, ногами, кулаками. Опритомніла в погребі. Знову допитували, знущалися, випекли на тілі дві п'ятикутні зірки, здирали шкіру, ставили на розпечений круг заліза...

Нічого не дізнавшись, Іванову повели на страту. Стояла місячна серпнева ніч. Горіли крайні хати села, тягло димом, і чути було рівний гул літаків та розриви бомб. Гітлерівський кат квапливо взявся за вірьовку, і в цю ж мить почувся наростаючий свист бомби. Здригнулася земля. Солдат упав, видно, вбитий осколком, а офіцера відкинуло повітряною хвилею вбік... Євдокія опритомніла через декілька хвилин. Вона лежала під тином біля невеличкого деревця. Навколо було тихо. На вулицях — жодної людини. Напівжива, напружуючи останні сили, поповзла городами, пустими подвір'ями на край села. Там її покинули сили.

Це було в селі Шевченковому Кіровоградського району. Ранком її побачила колгоспниця Марфа Семенова, яка йшла по воду. Разом з бабусею Килиною Марфа привела Євдокію в хату, дала сарафан у квіточках, чорний платок. Бабка приклала до ран столітник, а до спечених ніг прив'язала цибулю, ганчірки, змочені олією. Коли Іванова трохи відлежалася на печі, трохи набралася сили, вночі дід запріг конячину і відвіз її за 25 кілометрів у ліс.

Важко прослідкувати всі стежки цієї жінки. Але достеменно відомо, що в гарячі дні вересня, коли батальйон капітана Чистова сміливим ривком кинувся на крутий вал острова Хортиця і вів жорстокі бої на його піщаних схилах, Євдокія Іванова була вже в рядах наступаючих.

Вона переправляла бійців човнами через Дніпро, підносила снаряди, стріляла, виносила поранених і знову йшла в бій. Її знову поранили. Лікувалася в Грузії, на курорті Боржомі, й знову вернулася в діючу армію.

Дальшу долю цієї мужньої жінки прослідити не вдалося.

Може, хто має докладніші відомості про Іванову?

В. ДАЦЬКИЙ,
О. НАГОРНИЙ.

Кожен відірваний листок календаря нагадує, що скоро Новий рік. Не одна молода господиня вже сьогодні задумується: «Як краще накрити святковий стіл?». Про це на прохання редакції розповідають завідуюча виробництвом кіровоградського ресторану «Україна» Є. Є. Доренко і старша офіціантка Н. Т. Никифорова.

ВАШ НОВОРІЧНИЙ СТІЛ

«Чим менше скла на столі, тим він красивіший» — золоте правило сервіровки. На кожну персону — найнеобхідніше і нічого зайвого. Прикрасить святковий стіл маленький букет квітів чи невеличка ялинка в центрі. Обов'язково не забудьте поставити підсалфетницю, попільницю, прибор для спецій (солі, гірчиці, хрону, перцю). Кожному гостеві покладіть дві тарілки: зверху — меншу, мілку для холодних закусок, знизу — більшу для гарячих. Справа від тарілок поставте фужер, шампаньку і дві чарочки: одну для горілки (бажано білу), другу для вина — кольорову. Тут же кладуть складену кульком або трикутником чи прямокутником льняну серветку. Справа від тарілок кладуть ніж і чайну ложечку для торту, зліва — виделку, і ваш стіл сервірований.

Страви святкового столу складаються з холодних та гарячих закусок. Всім до смаку, мабуть, прийдуться салат столичний, буженина, риба заливна, асорті м'ясне, яйця під майонезом, холодець. Доброю закускою до міцних напоїв є помідори, огірки, гриби солоні чи мариновані, оселедець з маслинами.

В гарячі страви можна включити лангет, ескалоп (битки), гриби тушені в сметані, печеня з чорносливом, котлети по-київськи, курку смажену з овочами.

А коли прийде черга до десерту, то тут господиня може похвалитися новорічним пирогом, слойоними пиріжками, різноманітними тістечками. Доповнять стіл домашнє печиво, фрукти, цукерки, солодкі напої.

Здається, я тебе знайшов,
Здається, ти в мені світаєш.
Не знаю: смуток чи любов,
Чи спопелиш, чи привітаєш.
Мій чорнобривець — ясен-цвіт,
Увесь од жита і блакиті,
Його плекав я стільки літ,
І ще плекатиму щомиті.
Ти чуєш, як цвітеш в мені?
Ти вся, уся в мені світаєш,
Неранній ранок мій вітаєш
В тривозі, в спразі, в пламені
І розпускаєш зелен-віти.
О, як я ждав тебе, мій світе!

Микола СУРЖОК.

с. Лікареве
Новомиргородського району.

ВПЕРШЕ.
Фото М. ЄСИПЕНКА.

Без слів.

Мал. Б. КУМАНСЬКОГО.

Люди виходять у ніч

К. БЕРЕСТ

(Продовження. Початок в №№ 123, 124—125, 127, 133, 136, 142, 143, 145, 146).

27. ЗНОВУ — ДО ПАРТИЗАН

Кожного разу, коли Вовченко приїжджав до Помічної, Іван настійливо вимагав відправки в ліс решти підпільників. Однак Василь не міг цього зробити без дозволу Гарячого і Жиліна. Нарешті, при активній підтримці комісара, такий дозвіл було одержано.

Як і раніше, вибрали состав, який вела своя локомотивна бригада. Машиністом на паровозі був Васильченко, його помічником — Юрій Коломієць. Поїзд відходив увечері.

...Іван ще раз пройшовся вздовж составу, перевірив, як влаштовані люди. Підійшов Алик Синицький:

— Комендант з кимось розмовляє і все: «Бобринська! Бобринська!»

Гаджієнко обійшов багажну і наблизився до відкритого вікна комендатури.

— Ви мене зрозуміли, Гьоцке?

— Так точно.

— Дивіться за всім дуже уважно. На випадок необхідності, зупиніть поїзд на будь-якому перегоні і затримайте всіх підозрілих цивільних осіб, або подзвоніть у Бобринську, де состав зустрінуть відповідним чином.

Іван відскочив від вікна і сховався за багажну. Треба дочекатися цього Гьоцке. Гаджієнко уважно роздивився жандарма і слідом за ним попрямував до паровоза. Треба попередити Васильченка і Коломійця. Іван показав їм жандарма, котрий якраз сідав у перший вагон.

Переходячи з вагона у вагон, Іван попереджував друзів, щоб були на сторожі.

...До станції імені Шевченка дісталися без пригод. Як тільки состав зупинився, помічнянці швидко зникли в темряві. На квартирі Рубльова Гаджієнко узнав від Васильченка, що німці арештували Коломійця. Він зійшов на перон, і жандарми з першого вагона зразу ж його схопили. Васильченкові вдалося втекти.

Цієї ж ночі помічнянці благополучно прибули в загін.

28. ГЛИБОКИЙ РЕЙД

Гаджієнко швидко освоївся в загоні і скоро став незамінним розвідником. Комісар дуже високо цінував у ньому знання німецької мови і рідкісне самовладання в найскладнішій обстановці. Одягнувшись у мундир німецького офіцера, на командирському коні Ворончику, він не боявся з'являтися серед білого дня в зайнятих німцями селах і навіть у Смілій. Через цей наряд його декілька разів ледь не підстрелили свої, і, дякуючи йому, він сам знищив немало гітлерівців.

Комісар останнім часом дуже уважно придивлявся до Гаджієнка. Успіх Янекової операції наштовхнув Жиліна на сміливу думку — провести подібну операцію в Помічній. Недавно він спеціально посилав туди Лесю для вивчення об'єкту, що так його цікавив.

— Прокладу найкоротший маршрут для автомашини від нашої бази до Помічної, — сказав він якось начальникові штабу, що схилився над картою.

— А для чого? — запитав лейтенант.

— Ти не гірше мене знаєш помічнянських хлопців. Мені здається, що Гаджієнко, Барчевський, Благодар, Царенко, Янек і Борис змогли б проїхати туди і благополучно повернутися.

— Ми не можемо дати їм необхідні німецькі документи на такий далекий рейс.

— Зате ми можемо одягти їх у таку форму, що ніхто не посміє перевіряти їхні документи. Крім того, ми маємо змогу вибрати маршрут, далекий від головних доріг і контрольно-пропускних пунктів.

Начальник штабу відчув, як по-хлоп'ячому загорівся цей холоднокровний, витриманий чоловік.

— Припустимо, ми все це організуємо. Що вони там будуть робити?

— Зірвуть водокачку.

— Ого! — лейтенант здивовано підвів брови. — Вивести з ладу водокачку на такому крупному вузлі... Заради цього варто ризикувати.

— Значить, домовилися? Тоді готуй всі дані.

Через тиждень група партизан, переодягнених у форму польової жандармерії, виїхала вночі на машині з лісу... Перший раз машину зупинили на станції Сердюківці. Гаджієнко, у формі гауптмана, спокійно назвав встановлений на цю ніч пароль. Про це теж потурбувався начальник штабу. Їхали не поспішаючи, пильно вивчаючи шлях, по якому в максимально короткий час, після виконання операції, вони мали повернутися в загін.

...Поминувши станцію, машина в'їхала в Помічну. Зупинилися біля високих воріт. Викликали хазяїна.

— Це ти, Сергію? — тихо спитав Гаджієнко. — В селі багато німців?

— Я... А ти ж хто? — придивлявся до «німця» робітник. — Та це Іван, — зрадів він. — У школі якась частина стоїть. Та поліцаї на водокачці, і більше нібито нема.

— Нам треба на кілька годин поставити куди-небудь машину. У тебе можна?

Робітник замість відповіді відкрив ворота.

До початку призначеної на північ операції залишалося три години, і Іван вирішив зайти до матері Алика Синицького. Може, вона знає що-небудь про товаришів, які знаходяться у Первомайській тюрмі.

Гаджієнко не пізнав цю жінку — так постаріла вона. З-під хустки вибивалися сиві пасма волосся. Вона розповіла Івану, яким страшним катуванням піддали фашисти молодих помічнянських підпільників. За день до їх розстрілу їй вдалося, підкупивши поліцая, проникнути в камеру смертників. На тілі у Алика не було жодного живого місця, навіть до голови не можна було доторкнутись: суцільна рана. Так мучили найменшого... Про інших і говорити нічого...

— Ми примусимо їх плакати кривавими слізьми, — ледь видавив із себе Гаджієнко і швидко вийшов з будинку. Залишивши біля машини шофера і одного поляка, він повів партизанів до водокачки. Зливаючись з темрявою, нечутно ступали вони поміж деревами. До високої огорожі водокачки залишалося декілька кроків, коли назустріч партизанам пролунали гвинтівочні постріли. Партизани у відповідь прошили чергами паркан. Раптом тріск автоматів почувся і від школи, за їх спиною. В небо знялося декілька ракет. Партизани припали до холодної землі. Складалося враження, що їх тут чекали. Значно пізніше вони довідалися про те, що за годину до їх появи біля водокачки наш літак скинув біля сусіднього села декількох парашутистів. Німці помітили їх і оголосили тривогу.

— Треба відходити, — сказав Іван, кусаючи від досади губи.

Барчевський передав команду Царенкові, а той по ланцюжку — всім іншим товаришам.

Леонід БЕРЕНШТЕЙН.

— Де Віктор і Янек? — занепокоївся Іван, коли вони повернулися до машини. — Їм сказали про відхід?

Біля водокачки знову почалася стрілянина.

— Сказали, — похмуро озвався Царенко, дослухаючись до тріскотняви автоматів.

Пройшло п'ять хвилин, десять..., а товариші не поверталися. Тільки десь через півгодини стукнула хвіртка, і у двір зайшли мокрі з голови до ніг Віктор і Янек.

— Де це вас чорти носили? — сердито запитав Іван.

— Доки я доповз до Янека, щоб сказати про відхід, — почав Віктор, — нас відрізали. Довелося далеко обходити. По дорозі звалилися ще в якусь яму з водою, ледве вибралися з неї.

— Лізьте в машину, — сказав Іван, мимоволі вслухаючись до того, що відбувалося за селом. — Хотів би я знати, з ким це вони там воюють.

— Самі з собою, — відповів Віктор. — Ми, коли вони наближалися, по одній черзі в тих і других випустили.

— Молодці, — похвалив Гаджієнко. — Може, в цій темряві вони своїх перестріляють.

Машина, не засвічуючи фар, виїхала з двору. Петляючи путівцями, залишили за собою декілька сіл і Адабаш. Світало, коли партизани зупинились в якомусь невеликому селі Маловисківського району. Всі були злі. Виходить, що вони не виконали завдання. Згідно наказу Жиліна, на випадок невдачі у Помічній вступав у силу другий варіант операції — напад на військовий склад у Олександрівці. Тут головну роль повинен був зіграти Царенко, колишній підпільник з Малої Виски, який не раз бував у цьому селі. Перед Олександрівкою він сів на місце шофера. Дорога поступово спускалася в долину, в якій розкинулося велике село. Зліва показався великий парк, огороджений дерев'яним парканом.

(Далі буде).

ЦИРК ДЛЯ 25 ТИСЯЧ

Закінчила гастролі на Кіровоградщині київська група «Цирк на сцені». Її виступам аплодували енергетики Кремгеса й шахтарі Олександрії, залізничники Гайворона і Помічної, хлібороби багатьох колгоспів і радгоспів — більш як 25 тисяч чоловік.

Особливо тепло були сприйняті виступи жонглерів Тамари і Станіслава Пилипенків, парних акробатів Анатолія та Івана Ізмайлових, еквілібриста Артура Львова, клоуна-пародиста Слави Горошка.

Різноманітна й цікава програма цього колективу. Просто не вірниться, що середній вік артистів не перевищує двадцяти років.

С. ЮМАКУЛОВ,
адміністратор Кіровоградської облфілармонії.

● ШАЛЕНИЙ СВІТ ● ШАЛЕНИЙ СВІТ

ЖИТТЯ ЗАРАДИ РЕКЛАМИ

«Смертельна реклама» — так назвав свій матеріал західнонімецький журнал «Квік», що опублікував цей знімок. У замітці розповідається про те, що американець Роберт Транже — у минулому спортсмен-гімнаст, потім повітряний акробат у провінційних цирках — довгий час залишався без роботи. У Роберта Транже не залишалося іншого виходу, як згодитися на «роботу», зв'язану з риском для життя. Транже піднімався на повітряній кулі, а його партнер або партнерша вивішували рекламу підтяжок, бюстгальтерів, жувальної гуми, коли куля летіла над містом. За це непогано платили.

Саме з цією метою приїхав Транже в Пенделл. У містечку відкрився новий кафе-шантан, і його господар вирішив на честь цієї події запустити повітряну кулю з рекламою. Супроводжувати Транже згодилася молода офіціантка Іоганна Фланнері, мати двох дітей. За рекламу шантана його господар обіцяв сміливцям непогану плату.

І ось сотні мешканців Пенделла зібралися біля дверей нового розважального закладу. Під постріли корків, що вилітали з пляшок із шампанським, повітряна куля стартувала.

Після недовгого польоту корзина повітряної кулі зачепилася за високовольтні проводи, загорілась і перекинулася. «Роберт та Іоганна, — пише «Квік», — випали з гондоли і розбилися на смерть, упавши на брук».

(АПН).

● НА ШКІЛЬНІЙ ОРБІТІ

ШОСТИЙ «А» був збуджений. Вожаті Толя Швець та Вова Конфедератенко принесли цікаву звістку: завтра похід по рідному краю. Ото багато побачать піонери! Не менше раділи і комсомольці. Вирішили піти у сусіднє село Ленінське Оникіївської сільської Ради. Не просто прогулятися, а дізнатися, хто організував перший колгосп.

Недільного ранку учні вирушили в похід. Ось і село. Завітали до господи старожила села Григорія Воскривенка.

— Чому село назвали Ленінським?

Старий покрутив вуса і допитливо поглянув на своїх онучат. Потім, не поспішаючи, поновлюючи в пам'яті події тих далеких днів, повів розмову. Була вона піонерам не казкою, не книжною розповіддю, а живою історією.

Бідно жилося до революції. Більшість селян йшла на заробітки у Малу Виску на цукроварню, у Велику Виску в найми до пана. Та ось червоним птахом прилетіла звістка — революція! Нове життя прийшло. Навкруги почали організовувати колективні господарства. Прибув якось у село комуніст Григорій Михайлович Кудря, почав організовувати колгосп. І тоді зібралися селяни на збори. «Жити почали ми по-новому, — говорили вони, — по-ленінськи, тож назвемо наше село Ленінським».

Діна Типальчук, піонервожата 6 «А», запропонувала піти в артільну бригаду, що в селі. Там дізналися, як за останні роки виросло господарство.

Багато цікавого зробили вожаті з шестикласниками. Це — участь у спортивних іграх на першість школи, виготовлення наочних посібників, збирання металевого лому. Цікаво дітям, весело і їх шефам — комсомольцям.

А їх секретареві Лідії Жековій комітет дав інше доручення: підготувати 8 «Б» для вступу в комсомольську сім'ю. Комсомолка найперше подбала про те, щоб залучити піонерів до громадської роботи. Ось, приміром, організували в класі художню самодіяльність. Виступили з концертом у місцевих артілях «Росія» та імені Жданова. Побували і в сусідньому селі Висі Новомиргородського району, теж дали концерт.

В тому, що комсомольська організація бойова й організована, — заслуга комсомольського комітету школи. Члени його Ліда Жекова, Віра Лесь, Олександр Жученко, Валентина Стрючок, Галя Матвієнко та Юра Кешліков відповідають за окремі ділянки роботи. Кожний виконує своє доручення. Щотижня — засідання комітету, на якому обговорюються важливі шкільні питання, приймають план роботи на наступний тиждень.

Комітет школи не тільки націлює, як працювати, а й сам бере активну участь у вихованні школярів. Хлопці 10 «Б» не завжди ходили на учнівський хор. Групкомсорг цього класу Люда Ткаченко при допомозі комітету, активу класу домоглася того, що тепер вони одні з найактивніших учасників хору.

Десятикласниці Валя Сербул, Люда Дудник та Люда Подоліч одні з кращих членів лекторської групи. Дівчата на виховних годинах розповідають про Володимира Ілліча Леніна, про комсомольців свого села, про естетику поведінки.

А оце не так давно відбулося розширене засідання комітету на тему «Твоя участь у житті школи». Кожен клас звітував про справи в своєму колективі. За ними криється копітка робота комсомольського комітету школи.

Станіслав БРОВЧЕНКО.
с. Велика Виска
Малоснісківського району.

СИГНАЛ ГРОМАДСЬКОЇ ТРИВОГИ

КОЛИ Ж ПРАЦЮВАТИМЕ СПОРТЗАЛ?

Серед юнаків і дівчат Ульяновки фізична культура і спорт в неабиякій пошані. Досить сказати хоча б, що збірні району посідають найкращі місця в області з важкої атлетики, кульової стрільби, тенісу, шахів. В обох середніх школах райцентру з кожним роком збільшується кількість першорозрядників.

Однак спортивна база в райцентрі надзвичайно погана. Примітивний спортивний зал є тільки в середній школі № 1, але він не може задовольнити навіть потреб школи.

Велику надію покладали фізкультурники на спортивний зал районної ради ДССТ «Колгоспник», який почали споруджувати ще в 1964 році. Два роки тому цей спортзал збудували, але досі його Ульяновський міжколгоспбуд не може здати, а райрада ДССТ «Колгоспник» — прийняти. Два роки одні вишукують недоробки, а інші — ліквідовують їх.

Д. ДРОЗДЕНКО,
вчитель Ульяновської СШ № 2.

● ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД

П'ЯТНИЦЯ, 13 грудня. Перша програма. 11.00 — «Зелена карета». Художній фільм. (Кіровоград). 17.45 — «П'ятирічку — достроково». «Наука — виробництву». (К). 18.15 — Мультфільм. «Як козак куліш варив». (К). 18.50 — Реклама. (К). 19.00 «Зустрічайте проїздом». Прем'єра телевізійного художнього фільму. (М). 19.55 — Наші інтерв'ю (М). 20.15 — Естафета новин. (М). 21.15 — «Екран пригодницького фільму». «Слід веде в «Сьоме небо». Телевізійний багатосерійний художній фільм. II і III серії. (К).

Друга програма. 11.10 — «Мстислав Ростропович». Телефільм. (К). 11.35 — Шкільний екран. Українська література для учнів 8 класу. «Шевченко — художник». (К).

СУБОТА, 14 грудня. Перша програма. 10.00 — «З днем народження». Музична розважальна програма. (М). 10.30 — «Твердий сплав». Телепарис. (М). 11.00 — Наша афіша. 11.05 — «Душі покликання». Телефільм. (К). 11.30 — «Телевізійний атлас народів СРСР». «Молдавська РСР». (Кишинів). 12.15 — «Здоров'я». Науково-популярна програма. (М). 12.40 — «Портрет балерини Жужі Кун». (М). 13.20 — Мультфільм. (К). 13.45 — «Мальовнича Україна». (К). 14.00 — Молодіжна програма «Спектр». (Львів). 15.00 — Програма кольорового телебачення. (М). 17.30 — «На меридіанах України». (К). 18.00 — «Анна Каренина». Новий художній фільм. Дві серії. (М). 20.45 — Інформаційна програма «Час». (М). 21.15 — Передача, присвячена 25-річчю визволення Черкас від німецько-фашистських загарбників. (К). 22.20 — «Екран пригодницького фільму». «Слід веде в «Сьоме небо». Багатосерійний художній фільм. IV серія. (К).

● ПОКАЗУЄ МИКОЛАЇВ

П'ЯТНИЦЯ, 13 грудня. 17.15 Фільми для дітей. 18.15 — Мультиплікаційний фільм. (К). 18.30 — Телевізійні вісті. (К). 18.50 — Відповідаємо на ваші листи. 19.15 — Телевізійний фільм. 19.55 — Наші інтерв'ю. (М). 20.15 — Естафета новин. (М). 21.15 — Телевізійний фільм «Слід веде в «Сьоме небо». 2 і 3 серії. (К).

СУБОТА, 14 грудня. 9.10 — Фільми для дітей. 10.00 — «З днем народження». Музична розважальна передача. (М). 10.30 — «Твердий сплав». Телевізійний нарис. (М). 11.00 — Передача «Знання». (М). 11.30 — «Телевізійний атлас народів СРСР». «Молдавська РСР». (Кишинів). 12.15 — Передача «Здоров'я». (М). 12.40 — «Зустрічі з майстрами театру». (М). 13.20 — Мультиплікаційний фільм. (К). 13.45 — «Мальовнича Україна». (К). 14.00 — Молодіжна програма «Спектр». (Львів). 15.00 — Програма кольорового телебачення. (М). 17.30 — «На меридіанах України». (К). 18.00 — Художній фільм «Анна Каренина». (М). 20.45 — Програма «Час». (М). 21.15 — Передача, присвячена 25-річчю визволення Черкас від німецько-фашистських загарбників. (К). 22.20 — Телевізійний фільм «Слід веде в «Сьоме небо». 4 серія. (К).

НАША АДРЕСА І ТЕЛЕФОНИ
м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.
Телефони: секретаріату — 2-45-35, відділів — 2-45-36.

«МОЛОДОЙ КОММУНАР» — орган Кировоградского обкома ЛКСМУ г. Кировоград.

Т. в. о. редактора Ю. МОТОРНИЙ.

ВК 00677. Індекс 01197. Друкарня ім. Г. М. Димитрова обласного управління по пресі, м. Кіровоград, вул. Глінки, 2. Зам. № 6242. Тираж 40 800.